

De schoen

‘Hier, ik sta vrij.’ Davy deed zijn hand in de lucht. Maar meteen zag hij dat Ibrahim een paar passen in zijn richting deed om hem af te dekken.

‘Nu niet meer.’ Ibrahim gaf Davy een duwtje in zijn rug.

Toch werd Davy aangespeeld. Om een beetje ruimte te maken bewoog hij naar de bal toe. Hij nam de bal aan en draaide zich razendsnel om zodat hij recht tegenover Ibrahim stond. Vanuit een ooghoek zag hij een klein lachje op Ibrahim's gezicht.

Davy maakte een beweging naar links en haalde de bal onder zijn linkervoet door. Met de buitenkant van zijn rechterschoen nam hij hem verder mee en haalde uit.

Davy zag dat hij Ibrahim op het verkeerde been had gezet. Die gromde en probeerde met een uiterste beweging Davy's schot nog te blokken, maar hij was te laat. De bal ging vlak langs Ibrahim's voet richting een van de twee banken op het schoolplein die als doel werden gebruikt. De bal knalde tegen de houten zitting. Teleurgesteld greep Davy naar zijn hoofd.

‘Oeh, tegen de lat,’ zei Ibrahim. ‘Mooie beweging, man.’ Hij tikte even tegen de achterkant van Davy's hoofd.

Davy glunderde. Ibrahim was de beste voetballer van de school. Met een schuin oog keek hij naar de bank die aan de zijkant van het schoolplein stond. Daar zaten de meiden die niet mee wilden voetballen altijd. Fabienne

was druk met kletsen, maar aan haar gezicht zag hij dat ze zijn actie wel had gezien.

De bal stuiterde weer het speelveld in en de jongens en meisjes van de groepen zes, zeven en acht voetballen verder. Davy probeerde daar te zijn waar de bal was, maar dat viel niet mee in de drukte.

Hij verloor een duel van Robbin, een van de meisjes die echt goed konden voetballen. Maar hij pakte de bal meteen weer af. Als hij aan de bal kwam, was het moeilijk om zich vrij te spelen of een medespeler te bereiken. Zodra hij een tegenstander gepasseerd had, stond de volgende hem alweer op te wachten.

Ibrahim lukte het wel een keer om in de kleine ruimte drie tegenstanders uit te spelen en raak te schieten.

Davy was de tweede speler die gepasseerd werd. Hij probeerde nog om hem een schouderduw te geven. Maar Ibrahim was zo watervlug dat zelfs dat niet lukte. Hij gaf Ibrahim een high five toen de jongen uit groep acht terugliep. Ibrahim was maar een jaar ouder, maar voor zijn gevoel zoveel beter dan hij. Davy hoopte dat hij voor het eerste schoolteam geselecteerd zou worden, zodat hij samen met Ibrahim op het schoolvoetbaltoernooi kon voetballen. Davy droomde er al van om met het eerste team van de Regenboogschool in de finale tegen hun grote rivaal De Fontein, de school die pal naast die van hen stond, te spelen. Morgen, op hun vrije woensdagmiddag, volgde nog een training. Op vrijdagmiddag zouden ze een onderlinge oefenwedstrijd spelen. Daarna zou de meester beslissen wie in het eerste elftal en tweede elftal zouden meedoen. Davy was bang dat hij niet de kans zou

krijgen om te laten zien wat hij kon. Bijvoorbeeld wanneer hij vrijdag op een verkeerde plek zou worden gezet.

De bal rolde weer en Davy liep helemaal naar achteren om hem op te halen en in balbezit te komen. Met een schijnbeweging met zijn lichaam, waarbij hij net deed of hij de bal meenam naar rechts, schakelde hij twee tegenspelers uit. Maar vervolgens tikte hij de bal net te ver voor zich uit om Ibrahim ook uit te kunnen spelen.

Die was er iets eerder bij maar kon niet anders dan de bal wegschieten. Via Davy's voet verdween de bal met een grote boog in de bosjes.

'Halén,' grinnikte Ibrahim. 'Jij hebt hem het laatste geraakt.'

Davy kneep zijn lippen op elkaar. Hij duwde takken opzij om naar de plek te lopen waar hij dacht dat de bal terecht was gekomen.

'Volgens mij ligt hij verder naar links,' hoorde Davy een van de jongens zeggen. Hij zocht in de dichtbegroeide struiken. 'Eigenlijk moeten we een rode bal hebben,' mompelde Davy. 'Stuk makkelijker te vinden tussen al die planten.'

'Schiet eens op!'

Dat was Ibrahim, zo te horen.

Davy was nu bijna bij de muur van de school. Hij wilde zich weer omdraaien toen zijn oog op iets roods viel dat half onder een struik lag. Davy liep ernaartoe en duwde de dunne takken opzij. Een doorn schraapte een stukje vel van zijn hand.

'Wat is dat nou?'

Davy schrok, draaide zich om en keek recht in het gezicht van Fabienne.

‘Een voetbalschoen?’ De aanwezigheid van Fabienne en de vreemde vondst deden hem de schram op zijn hand vergeten. Hij zakte door zijn knieën en raapte de schoen op. Er zaten zes noppen onder en aan de zijkant stond met kleine zwarte letters ISA geschreven.

‘Isa? Ken jij ene Isa?’ Het gaf Davy een apart gevoel om zo samen met Fabienne in de bosjes te staan.

Fabienne schudde haar hoofd.

‘Hebben jullie de bal nou al?’ Dit was een van de andere meiden, die blijkbaar ongeduldig werd.

‘Ik denk dat ik hem zie.’ Davy deed zijn vinger voor zijn mond. Hij zag iets in de schoen zitten en haalde er een grijs pasje uit. ZWEMBAD DE DUIKER, stond er in donkerrode letters op geschreven. Eronder in iets kleinere letters stond ABONNEMENT. Davy draaide het pasje om, maar meer stond er niet op. Hij keek Fabienne aan.

Die trok haar wenkbrauwen omhoog en hield haar hand op.

Davy legde het pasje in haar hand.

‘Dave, lukt het?’

Dat was Ibrahim weer. Noemde hij hem nou Dave? Trots riep hij: ‘Ja hoor.’

Fabienne gaf het pasje weer terug. Aan haar gezicht kon Davy zien dat zij er ook niets van snapte.

Davy hield de schoen een beetje schuin om het pasje er weer in te doen. Er rolde iets tevoorschijn. Davy pakte het uit de schoen en hield een klein sleuteltje tussen duim en wijsvinger. Er zat een plastic kaartje aan vast.

‘Van een kluisje in het zwembad,’ zei Fabienne zacht.

Davy knikte. Het was van de kluisjes in het zwembad

waar je je spullen in kon bewaren als je aan het zwemmen was. Hij hoorde nog iemand anders de bosjes in komen lopen op de plek waar hij ook was begonnen, zo'n tien meter bij hem vandaan. Snel stopte hij het pasje en de sleutel weer in de schoen en zette hem terug. Hij duwde Fabienne voor zich uit in de richting van degene die nu ook aan het zoeken was. 'Daar ligt hij niet,' riep hij over Fabienne heen.

'Hier wel.' Het was Robbin. Het meisje met het vuurrode haar bukte en pakte de bal onder een rozenstruik vandaan.

'Stom, gewoon over het hoofd gezien,' hoorde Davy Fabienne zeggen.

Robbin liep voor hen de bosjes uit. Ze had de bal net weer tussen de anderen gegooid toen de bel ging.

Ibrahim pakte de bal op en gaf hem aan Davy. 'Straks weer?'

Davy knikte. Hij nam de bal mee en zocht naar Fabienne. Die was al bijna bij de ingang. Het had geen zin meer om haar in te halen om naast haar de school in te kunnen lopen.

Fabienne

‘Jongens, we gaan tekenen. We maken groepjes van twee. Een jongen en een meisje bij elkaar.’ Meester Sjors keek over zijn bril de klas in.

Zo snel als hij kon stond Davy op. Hij probeerde zo gewoon mogelijk naar het tafeltje van Fabienne te lopen, achter in de klas. Het moest lijken alsof hij haar toevallig zou vragen om samen aan de opdracht te werken. Maar hij wist ook dat hij niet de enige zou zijn. Fabienne was het populairste meisje van de klas. Maar nu ze samen naar de bal gezocht hadden, lag het misschien anders. Waarom zou ze hem anders achternagelopen zijn?

Er ontstond geroezemoes in de klas. Davy draaide zich om en zag dat Douwe en Mike al vlak bij Fabienne stonden. Dat wordt lastig, dacht hij. Toch liep hij door.

‘Zullen wij samen, Fabienne?’ hoorde Davy Douwe vragen.

Davy kneep zijn lippen op elkaar. Te laat, dacht hij.

Maar Fabienne reageerde niet. Ze pakte haar teken-spullen uit haar laatje en legde ze voor zich neer.

‘Of met mij?’ Mike drong zich voor Douwe.

Davy deed al geen moeite meer. Hij keek de klas rond om te zien welk meisje nog vrij was. Er was al een aantal meisjes bezet. Maar de meesten keken nog rond. Robbin zou kunnen. Zij had de tekening op de buitenmuur van de school gemaakt.

Davy keek toch nog een keer naar Fabienne. Zo te zien had ze nog geen keuze gemaakt. Hij zag haar tussen de twee jongens door kijken en onzeker met haar hoofd in zijn richting knikken.

Davy kreeg het er warm van. Knikte ze nou naar hem? Wilde ze met hem de tekenopdracht doen? Hij keek achter zich, maar daar stond niemand. Dus knikte hij terug.

‘Ik ga met Davy.’ Fabienne pakte haar spullen van tafel en liep langs de twee jongens door naar het tafeltje van Davy. ‘Kom.’

Davy zag Mike en Douwe verbaasd naar hem kijken. Hij grinnikte en ging naast Fabienne zitten.

‘Heb je nog gewonnen met hockey dit weekend?’ Hij hoorde haar wel vaker met haar vriendinnen over hockey praten.

‘Nee. 4-3 verloren.’ Fabienne zocht tussen haar potloden naar de juiste kleur.

Davy haalde ongemerkt een keer diep adem. ‘En nog gescoord?’

Fabienne keek op en rolde met haar ogen. ‘Ik sta in de verdediging.’

Balen, dacht Davy.

‘En jij?’

Davy voelde opluchting. ‘3-1 gewonnen en twee keer gescoord.’

‘Knap zeg. Maar jij kan ook echt goed voetballen.’

Was ze nou trots op hem? Davy haalde een keer diep adem. ‘Raar toch, die rode voetbalschoen?’ Hij schoof een beetje naar Fabienne toe om zeker te weten dat niemand hen hoorde.

‘Ik wilde het net aan jou vragen.’ Ze deed het uiteinde van het potlood tussen haar tanden. ‘Zeker raar. Van wie kan die nou zijn?’

‘Geen idee. Van ene Isa. Dat zou betekenen dat die schoen van een meisje is.’ Davy zag de meester aankomen en pakte ook een potlood uit de doos die voor Fabienne lag.

‘Weten jullie al wat je gaat tekenen?’ De meester bleef naast Davy staan.

‘We zijn druk aan het overleggen.’ Davy boog over het vel papier. Hij hoorde Fabienne gniffelen.

De meester legde zijn handen op zijn rug. ‘Als dat overleggen maar over het tekenen gaat.’ Langzaam liep hij verder.

‘En dat sleuteltje van een kluisje. Zou er iets raars in dat kluisje zitten?’

Fabienne legde haar potlood op het papier. ‘Dat moet haast wel.’

Hij knikte. ‘Misschien een schat of zo.’

‘Cool.’ Fabiennes ogen glinsterden. ‘Stond er een nummer op?’

‘310.’ Davy hield zijn potlood boven het papier omdat de meester terugliep.

Fabienne deed hetzelfde. ‘Zullen we vanmiddag gaan kijken wat er in dat kluisje zit?’ vroeg ze toen de meester weer ver genoeg weg was.

Fabienne vroeg hem om iets samen te doen buiten schooltijd. Dan kon het toch niet anders dan dat ze hem best aardig vond. Nou ja, in ieder geval aardig genoeg.

‘Dat is goed. Moeten we na schooltijd even wachten tot

iedereen weg is. Kunnen we daarna het pasje en de sleutel uit de schoen pakken.'

'Spannend.' Ze legde haar hand op zijn arm. Het bezorgde hem een rilling.